

PRIMA ZI: Nefericiții din cimitirul vesel

Doctorul mi-a mai dat zece zile de trăit. Nici n-ai timp să te sinucizi, în caz că vrei să te scutești de teroarea sfârșitului iminent! Asistenta venea și-mi aranja perna sub cap, cât mai confortabil, având în vedere că eram copleșit de oboseală și nu puteam singur. Dar eu voiam s-o rog să mi-o pună pe față și să țină apăsat zece minute. Desigur, asistentele de la noi sunt criminale prin fișa postului, e un fel de Jurământ al lui Hipocrate. Așadar, teucid și fără să le rogi. Dar niciodată cu premeditare. Din păcate! Puteam face, însă, altceva: în loc să-i propun să mă sufoce cu perna, mai bine îi aduceam aminte de injecție, cea pe care oricum trebuia să mi-o facă, fiind prescrisă de medic. Și să mă rog la toți dumnezeii ca seringă aia, al cărei ac trecuse printr-o duzină de pacienți, să-mi provoace septicemie și să mor a doua zi. Dar în ziua următoare eram tot viu, chiar dacă seringă reprezenta un hazard biologic cert. Unde sunt microbiile de altădată?! Spitalul nu te mai ajută azi nici măcar cu un virus ca lumea, sau cu o bacterie ucigașă. Cică trebuie să ți le cumperi, dacă vrei așa ceva. Să vii cu ele de acasă. Altfel, n-ai șanse. Eutanasia în România e o pură întâmplare. Iar la mine roata norocului se bloca.

Când am aflat, șocul a fost mare. Nu mă dumiream de ce-mi murea în fiecare zi câte un coleg de salon. Mă băgaseră la „Cimitirul Vesel”. Așa era botezată încăperea ticsită de paturi și aparate de monitorizare a semnelor vitale, aparate care semănau cu niște televizoare corcice c-o perfuzie, căci toate acele fire ți se opreau în braț, în zonele de unde senzorii dezgropau tensiunea și pulsul, ca pe niște vestigii arheologice.

Denumirea fusese împrumutată de la necropola maramureșeană, dar nu fiindcă pacienții aflați în stadiul terminal ar fi fost prea veseli; căci, în afară de cei câțiva care mai erau capabili să facă haz de necaz, majoritatea era deja în moarte clinică. Explicația din spatele poreclei funest-exuberante consta în faptul că salonul fusese mai demult un incubator pentru copii născuți prematur și avea pereții pictați cu bebeluși zâmbitori, cu nori roz și cu ursuleți de pluș. După ce un incendiu devastator a ars copiii de vii, afumând pereții, spitalul a trebuit să plătească o groază de bani ca despăgubiri acordate familiilor și n-au mai rămas fonduri să-l zugrăvească. Astfel, l-au repartizat adulților, celor care nu se mai puteau plânge de condiții, căci aveau probleme mult mai grave. Credeam că m-au repartizat în acel loc, mirosind a grătar de carne umană, fiindcă n-au avut pat liber în altă parte. Eu, unul, ziceam mersi că nu m-au lăsat pe coridor, sau n-au început să mă mute de la un spital la altul, ca pe celebrul domn Lăzărescu.

La început, nu mă deranja țiuitul insistent care indica că s-a mai oprit inima cuiva. Eu oricum nu puteam dormi, așa că dacă vreunul mai norocos se întâmpla s-o mierlească la ceas de tihnă, în plină noapte, când resuscitarea era făcută între două reprize de somn ale medicilor și reușea, astfel, să scape de chin, pentru mine era totuna. Dar după o săptămână de stat în Cimitir, lucrurile nu mai erau vesele deloc. Începuseră să devină un pic diferite față de cele din Săpânța. și nu trebuie să evităm cuvântul: erau de-a dreptul SINISTRE. Așa cum și trebuie să fie într-un cimitir, de fapt. Dar nu într-un spital! Piuitul acela strident răsuna permanent, transformându-se vertiginos într-un concert simfonic ce nu se mai termina, de-ți venea să arunci cu papucii în dirijor. Nu se stricaseră aparatele; pur și simplu se murea în grup. Inimile lor cedau una după alta, ca piesele dintr-un domino. Era un du-te-vino de cadavre, încât îmi stătea pe limbă să le zic să mute morga aici – căci ar fi mai simplu pentru ei, ar fi economisit benzina de la dric.

În alte zile agitația era zero. Fățâiala înceta. Dar nu pentru că nu se murea, ci pentru că era o zi onomastică undeva, pe la vreun cabinet și toată lumea se ducea acolo ca să se ghiftuiască cu pișcoturi și să dea pe gât șampanie. Așa că toate asistentele își puneau dopuri de ceară în urechi, precum Ulise, ca să nu audă chemările sirenelor. Nu a celor din ocean, ci a celorlalte – ce se întreceau în intensitate chiar și cu sirena lui Vasile Roaită, că tot vorbim de

morții care le declanșează. Unii muribunzi din salon mai aveau ceva șanse să fie resuscitați. Ritmul cardiac le scăzuse temporar. Deci, încă nu erau morți de-a binelea. Dar niște eclere aveau să-iucidă! Indirect, bineînțeles. Unde e tratație, nu e tratament – asta reprezintă o regulă de aur în spitale. Niște noi-născuți ajunseseră lemne de foc pe chestia asta, când se declanșase incendiul, iar asistenta se îndopa cu prăjituri.

Mă uitam în jur, să văd al cui monitor s-a aprins ca un brad de Crăciun. Era băiatul cu ochi albaștri. Nu aflasem cum îl cheamă, dar îmi părea rău de el, că se duce cu zile. Se vedea că încă nu-i mort! Trupul lui se mai mișca. Mă rog, se mișca din cauza convulsiilor. Avea spume la gură. La cei 25 de ani ai săi, mi se părea stupid să moară singur, ca un câine. și nu pe câmp, ci într-un spital – deși în România e cam tot aia! Nu mă puteam da jos din pat, crampele musculare mi-ar fi paralizat mersul înainte să apuc să fac doi pași. și degeaba zbieram ca bezmeticul după cineva. Dacă nu auzeau alarmele, nu m-ar fi auzit nici pe mine! Dar speram să fie pe aproape măcar femeia de serviciu, care se fâțâia uneori pe coridor, dar nu ca să spele pe jos, ci ca să vândă lucrurile rămase de la morții din salon altor pacienți. Hâm, se pare că nici comerț nu se mai face ca lumea în spitalul ăsta! Pueh, te apucă groaza! De ce nu e femeia de serviciu acolo – poate voiam să cumpăr un sacou sau un borcan cu compot?!

Băiatul cu ochi albaștri ca cerul de vară se uita sfâșietor la mine și parcă mă implora să nu-l las pradă morții. Eu nu dormeam niciodată. Așa că, fiind mereu treaz, când apăreau situații de urgență, responsabilitatea cădea pe capul meu. Eram de gardă permanent. Da, poate că eram eu campionul treziei, dar ce folos, dacă alții sunt adormiți?! Mă gândeam să încep să spun Tatăl Nostru – măcar cu atât să-l ajut!... Dar nu eram deloc în starea de reculegere necesară. Căci nu voiam în ruptul capului să accept faptul că bătălia e complet pierdută! Trebuia să fac ceva! Dar ce?! Eram țintuit de pat! Dar, chiar și așa, nu mă puteam resemna: cum să mă descotorosesc de un om ca de o mânășă chirurgicală folosită?! Bine, nu se descotorosea nimeni aici în spital de mânușile chirurgicale folosite, ci le reutilizau, dar vreau să zic!

Trebuia să-i salvez viața, chit că ar fi fost nevoie mă târăsc pe dușumeaua mirosind a moarte și să le sparg ăloră petrecerea. Când să mă ridic, mi-a străfulgerat o idee: ce-ar fi să sun la Salvare?! Ei bine, așa am făcut! Am sunat

la 112 și am zis că moare cineva, să vină cât mai repede cu putință. Le-am dat adresa, iar deșteptii de la telefon nu și-au dat seama că acolo figurează un spital. M-am trezit cu elicopterul SMURD la geam, căutând loc de aterizare. Doctorii și asistentele au apărut *en gross*, deoarece din salonul nostru se vedea cel mai bine elicopterul. Uite așa am salvat viața unui băiat de 25 de ani! Cel puțin până la următoarea onomastică!

Cel mai simpatic de la Cimitirul Vesel era nea Fane. El totdeauna zicea: „Eu am venit din Săpânța în București! Am fugit de Cimitirul Vesel și uite că tot peste Cimitirul Vesel nimeresc!” Fusese în tinerețe boxer de performanță. După ce s-a lăsat de cariera sportivă, s-a apucat de pălincă, normal. Doar și-o făcea singur! Iar după ce aburii de alcool se risipeau, se umplea imediat în locul aburilor cu fumul orgoliului său, astfel încât nu era niciodată perfect lucid. Se lăuda cu centurile lui de aur, deși le pierduse de mult, cu mușchii lui din tinerețe, care atârnav acum ca niște șomoioage de vată la un cadavru împăiat, cu sora lui din Canada, care se măritase cu un doctor putred de bogat din Ottawa și se aranjase pe viață, doar că aia nu-i trimitea nici măcar o felicitare. Toată familia sa era la muncă în străinătate, iar el rămăsese singur p-acilea, probabil din lene. Se combinase recent c-o muiere din Săpânța, maramureșeancă de-a lui. I-a reparat ăleia casa, i-a pus inclusiv centrală termică. Bineînțeles, nu cu banii lui, căci n-avea. Dar se bucura de prietenia unui rugbist, care se apucase de afaceri și devenise milionar. Iar când a auzit rugbistul că el și nevasta stau în condiții atât de mizere încât îngheață în casă paharul cu apă (așa deosebindu-l pe cel cu apă de cel cu pălincă), le-a cumpărat omul o centrală ultimul răcnet. Când s-a văzut cu casa amenajată, muierea respectivă l-a aruncat în stradă pe nea Fane, confiscându-i și pălincă, căci o trăgea la măsă mai vartos decât dumnealui. Surghiunit fiind acu', cu spitalul devenindu-i singura casă, nea Fane îmi mărturisea că avea ascunse două mii de dolari într-o Biblie, bani primiți de la sponsor, pe când i se depistase boala, iar prietenul îi spusese să aibă pregătit plicul cu mită, pentru operație. Dar după ce l-a evacuat consoarta, el a rămas și fără Biblie și fără operație. Nebuna a vândut-o imediat, împreună cu celelalte bulendre ale lui. Spera s-o mai găsească. Se ducea mereu prin anticariate, căutând-o înnebunit. Vânzătorii îl credeau un călugăr sau ceva de genul. Nu mai văzuseră în viața lor un om așa de pios, care să caute cu atâta febrilitate o Biblie! Ca să-l

provoc, îi spuneam: „Să știi că am văzut Biblia ta la preotul care vine mereu pe la noi, să-i împărtășească pe cei aflați în stadiu terminal!” Nea Fane se înroșea ca un rac de furie: „Aoleu! Îl iau la pumni! Fac sac de box din el!” Își umfla pieptul, dar era clar că nu mai poate să bată nici măcar covoarele. Boala îl doborâse. Avea limfom non-Hodgkin. și doar o singură lună de trăit. Deja nu mai avea păr. De la citostatice. Se rușina îngrozitor că e chel și purta mereu un clop. Dar pe urmă a renunțat la clop, căci râdeau brancardierii de el că e țăran. și a început să-și pună peruci. Niciuna nu-i stătea bine. Mereu le schimba. Pe mine mă amuza că aveam lângă mine un boxer cu perucă! Era singurul lucru vesel în Cimitirul Vesel – respectiv umorul lui involuntar. Desigur, nu voia să-l bată doar pe preot (cu motiv sau fără), ci voia să-i bată și pe alții, pe oricine se nimerea. Chiar mă întreba, când mă vedea trist, dacă m-a supărat careva, ca să-l facă șnițel. Dorind să-i ofer ocazia să braveze, pentru a se simți din nou important, îi dădeam de înțeles că da, într-adevăr, am pică pe cineva: „Păi, ar fi un moș, pe care aș vrea să-l iau la bătaie...” „Cine, preotul?” Îi băgasem în cap obsesia asta, iar acum nu-i mai ieșea! „Ha-ha-ha! Nu! Alt moș!” „Care?” „Moș Ene!... Nu vine la mine niciodată și din cauza asta mă disperă! Orice aș face, nu pot scăpa de insomnia asta cronică! N-am mai dormit de la alegerile de anul trecut!” „De ce?, ești îngrijorat de soarta țării?” „Nu – ar fi însemnat să nu fi dormit niciodată, de când m-am născut, dacă asta ar fi fost etiologia! Dar pur și simplu m-am dus în seara aceea la vot, m-am întors acasă, am ciugulit ceva de prin frigider, am stat până târziu să urmăresc rezultatele parțiale ale *exit-poll*-urilor și mi-am dat seama că nu mai pot să dorm!” „Ce bună ar fi boala ta la politicieni; ar trebui să faceți schimb, zău!” „Să știi! Casa Poporului ar deveni Ochiul lui Sauron.” L-am întrebat de ce crede că a făcut cancer: de la supărări, de la pumnii luați în cap pe ring, de la trasul la măsea? Nici el nu știa, sărmanul. Îmi spunea că știe un singur lucru: din Cimitirul Vesel o să ajungă în Cimitirul Vesel, unde își avea rânduit locul de veci. Un băiat din sat îi pictase deja crucea. Era cu niște sticle de tărie pe ea, bineînțeles. Că doar n-o să-l pună să-i picteze acoloșa mutra lu’ ăla, cum îl cheamă, a lui „non-Hodgkin”! Așa că prefera să lase lumea să creadă că moartea i-a survenit în urma alcoolismului. E mai *cool*. Mi-am dat seama că românii nu falsifică doar alcoolul, dar își falsifică și moartea.